

Kloboucké Zvony

Zprávy ze života sboru Českobratrské církve evangelické
v Kloboukách u Brna

ročník XXII.

prosinec 2020 AD

Kristus shromažďuje svůj lid

Bratři a sestry,
již nějaký čas se nemůžeme scházet osobně, snad ale již svítá
na lepší časy. Stále můžete sledovat bohoslužby v televizi, v rádiu,
na internetu. Vždy aktuální přenosy najdete zde: www.e-cirkev.cz.

Srdečně zveme na bohoslužbu online první adventní neděli. Přenos
bude z Pardubic, bohoslužbu bude sloužit synodní senior.

Najdete ji na tomto odkazu:

<https://www.e-cirkev.cz/clanek/6739-Bohosluzba-na-prvni-adventni-nedeli-29-11-2020/index.htm>

Od druhé adventní neděle zatím počítáme s bohoslužbami naživo
v kostele v Kloboukách (v hlavní lodi). Povolena je účast třiceti lidí.
Budeme dodržovat dvoumetrové rozestupy a používat dezinfekci.
Těžko plánovat, co bude dál, budeme sledovat situaci.

V kazatelských stanicích zatím s bohoslužbami nepočítáme, protože
tam bychom těžko dodržovali rozestupy. Také se tam schází
většinou starší generace, která je více ohrožena.

6. prosince – 2. adventní neděle

9.30 Klobouky

13. prosince – 3. adventní neděle

9.30 Klobouky

20. prosince – 4. adventní neděle

9.30 Klobouky

**O bohoslužbách o Vánocích a na Nový rok
vás budeme informovat ve vánočním dopise.**

JUBILEA – JUBILEA – JUBILEA

Boží požehnání a vše dobré do dalších let přejeme
sestrám a bratřím našeho sboru
při příležitosti jejich narozenin.

prosinec

Ludvík Páleník – 82 let

Lydie Oudová – 79 let

Vlastimil Knecht – 75 let

Libuše Hutáková – 80 let

Bohuslav Sedláček – 85 let

Zdena Nagyová – 76 let

Zdena Němečková – 70 let

Věra Svobodová – 76 let

Upřímně blahopřejeme!

Narozeniny zveřejňujeme podle klíče: 60, 65, 70, 75, 76, 77...

Respektujeme, pokud nám nahlásíte, že si zveřejnění nepřejete. Pro
ochranu osobních údajů neuvádíme den narozenin ani místo bydliště.

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Kloboukách u Brna,
Brněnská 30, 691 72, e-mail: cceklobouky@seznam.cz;

<http://klobouky.evangelnet.cz>; tel.: 608 579 839; IČ sboru: 48452327

Zamyšlení nad biblickým slovem a obrazem

Bratři a sestry,
po zvláštním prožití Velikonoc vstupujeme do adventní doby, kdy jako na jaře stále platí nejrůznější omezení. Přestože se ještě všichni nemůžeme osobně potkávat, spojuje nás biblické slovo a modlitba. Nejsme sami.

Do této potemnělé doby k nám promlouvá prorok Izajáš a já bych se s vámi chtěla zamyslet nad jeho slovem a nad obrazem, který jeho slovo ilustruje.

„Vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů vydá ovoce.“ (Iz 11,1)

To je krásné zaslíbení!

To, co popisuje prorok slovy, vystihl malíř Sieger Köger obrazem.

Nechme ho na sebe působit, aby k nám třeba i nově dolehlo slovo proroka.

Obraz je zahalený do tmy, a přece sem dopadá světlo. Prodírá se tmou. Tón černé barvy na okrajích a dole na obrazu směrem do středu postupně bledne. Černá barva se mění v šedou a ta nakonec přechází v bílou. Vidíme tak kontrast světla a tmy. Přechod mezi nimi je však postupný.

Možná nám to připomíná vlastní život.

Co nám vytane na mysli, když se ohlédneme za tímto rokem?

Pravděpodobně si vzpomene na světlé i temnější chvíle. Na dny šťastné i dny, kdy jsme byli smutní nebo nám něco dělalo starosti. Mnoho hodin, a dokonce dní bychom možná zařadili do šedé zóny každodennosti. Obraz ukazuje něco důležitého. Nic není jen tmavé. I do tmy našich dní září světlo. Třeba v podobě nenápadného paprsku. Ale i ten dokáže prosvětlit tmu.

Na obraz dopadá světlo z výšky, jeho zdroj nevidíme, vidíme však, jak působí. Pomalu se prodírá do popředí až do základu obrazu.

Světlo je tak silné, že z mrtvého dřeva povolává život.

Krutě uřezané pahýly se vzpínají ke světlu, jako ruce. Jako by kmen toužil po životě a volal k nebi.

Ze stromu zbyl jen pařez. Zůstala vyčerpanost, prázdnota. Strom, který tu jednou stál ve vší své důstojné vznešenosti, tu není. Byl násilím vytnut, rozřezán. Na dřevě je ještě vidět krev. Byl živý. Teď tu vládne smrt. Žádná budoucnost.

A přece: stín smrti musí ustoupit světlu, které sem dopadá z výšin. Klíčí naděje tam, kde ji nikdo nečekal.

I do největší temnoty svítí světlo. Skrze rozlomenou, rozervanou prázdnotu se opatrně prodírá křehký život. Rozvíjí se, roste, kvete. Pomalu, ale přece.

Tam, kde se dotýkají hřejivé paprsky země, vzniká úrodná půda pro to, co je dobré. Pro ovoce, připravené k růstu, připravené k životu.

Jak píše prorok Izajáš:

„Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemítejte.

Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom?“

(Izajáš 43,18.19a)

Z pařezu už raší proutek. Na našem obrázku je to červená růže.

Růže je znamením zaslíbení, naděje, uzdravení.

Je symbolem života, přátelství, lásky, snad i touhy a vášně.

Růže mluví jazykem lásky.

Zde na obrázku vyjadřuje to, co nám chce říct Bůh:

„Člověče, miluji tě – nekonečnou láskou.

Stal jsem se člověkem také pro tebe .

Neboj se! Nikdy tě neopustím.

Nestrachuj se! Jsem s tebou.“

I kdyby byla noc jakkoliv temná, „To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.“ (Jan 1,5)

Smrt se zdála být definitivní, ale moc života je silnější.

Růže vyrůstá z místa, kde vládla smrt.

Život přemáhá smrt.

Nový život svítí uprostřed zmaru.

U nás, v nás je toho hodně, co se vzpíná ke světlu, mnoho, co čeká na vzkříšení, na růst, proměnu.

Izajáš mluví o proutku vyrůstajícím z pařezu Jišajova. Jišaj byl otec krále Davida a ten předkem Ježíše z Nazareta. „Z růže kvítek vykvet nám,“ zpíváme o Vánocích.

Mezi mrtvými pahýly starého pařezu roste růže.
Ze starého Izraele pochází Spasitel, Ježíš Kristus.
On je tím proutkem, o kterém mluví prorok Izajáš.
On je i naším světlem, které vzkřísí život i v nás. I kdybychom se cítili staří a bez života, bez potenciálu. On je naší nadějí.

Bože, díky za to, že ses stal člověkem,
přijal jsi tak naši konečnost, naši temnotu,
naši chudobu, náš strach a naše osamění.

Bože, díky za to, že jsi milující přijetí.
Prosíme Tě, dál nás vtahuj do svého světla,
do své plnosti, do laskavosti, do svého království.

Bože, díky za to, že jsi s námi i na pustinách života,
v prostoru vyprahlém zoufalstvím a strachem.
Díky za to, že i zde umožňuješ vyrůst novému životu, naději.

Díky, že světlo vítězí nad tmou.
Laskavost a láska nad nepřátelstvím a nenávisť. Amen.
Požehnané prožití adventu vám přeje Martina Zuštinová

Modlitba:

Hospodine, Pane náš,
děkujeme, že i v době, kdy si hlouběji uvědomujeme, co všechno
nemáme ve svých rukou,
se můžeme spolehnout na to, že nás i nyní vede Tvá vztyčená paže,
která vyvedla izraelský lid z egyptského otroctví.

Děkujeme, že nemusíme bojovat sami
s virem, s nedostatkem sil,
s vlastními emocemi, se stresem,
s ponorkovou nemocí, se samotou...
protože Ty, Hospodine, s námi jsi.
Prosíme, otevřij nám oči, abychom viděli, jak mocný je náš Hospodin,
i ve chvílích, kdy podléháme pocitu, že bojujeme s větrnými mlýny.
*Modlitbu připravila Eliška Bubíková, 22 let, studentka evangelické
teologie, Chrudim*

Modlitby 24/7

Pokoj Vám,
rozhodli jsme se uspořádat druhý modlitební řetězec, jednak proto,
že věříme, že je Bůh dobrý v každém čase a je skvělé s ním trávit čas
(mimo domov, kde se můžeme trochu lépe soustředit), a také proto,
že hodně lidí ve zpětné vazbě chtělo akci brzy zopakovat a psali, jak je
Pán skrze modlitební řetězec povzbudil ve víře a tím dal i naději do
dnešní doby. Druhý řetězec začne od 3. 12. ve stejné místnosti jako
první (garáž za evangelickým kostelem) i přihlašování bude stejné na:
www.modlitby24-7.cz/klobouky

Chceme rozdávat naději ze setkání s živým Bohem ještě dál, proto
prosím zvete lidi, kteří by o řetěz měli zájem.

Do té doby, než začne druhý modlitební řetězec, je místnost otevřená
pro každého. Pokud máte obavu z modlitebního řetězce, navštivte
místnost v některý jiný den po zarezervování hodiny na následujícím
odkazu:

[https://doodle.com/poll/u4h8nfb34eitfpss?utm_source=poll&utm_m
edium=link](https://doodle.com/poll/u4h8nfb34eitfpss?utm_source=poll&utm_medium=link)

V místnosti se bude topit a budou zajištěny dezinfekční prostředky.
Pán s Vámi
Petr Blažek ml.

Faráři evangelického sboru

Další z řady medailonků o klobouckých farářích sepsala Dana Bobková.

Jan Šimon (Klobouky 1807–1840)

se narodil ve vesnici Kots v Uhrách, ve stolici Komárenské 2. července 1761. Studoval v Debrecíně, ordinován byl moravským superintendantem Michalem Blažkem. Farářem byl nejdříve v Zádveřicích v letech 1785–1792, potom na Vsetíně (1792–1797) a opět v Zádveřicích (1797–1807), odkud byl povolán do Klobouk. Sem přišel 30. září 1807. Roku 1797 se v Zádveřicích ve svých 36 letech oženil s 29letou Rozálií, dcerou pastora Josefa Janka.

Na rozdíl od svého předchůdce Alexandra Kúna byl tvrdé povahy. Za jeho působení v Kloboukách přestavěl sbor roku 1808 velkým nákladem modlitebnu, roku 1817 byla zakoupena školní budova, roku 1812 byl zřízen hřbitov pro evangelíky (do té doby evangelíci využívali soukromého hřbitova v Chaloupkách při cestě do Brumovic). Za jeho působení bylo také v Morkůvkách započato se školním vyučováním. Farář Šimon věděl, co je třeba pro sbor udělat, a nelekal se těžkostí, které s těmito změnami přicházely. Také velmi dbal na pořádek ve sboru. Mnozí členové sboru si těžko zvykali na církevní povinnosti. Proti členům sboru, kteří povinnosti neplnili, neváhal požádat o pomoc i vrchnostenské úřady. Zejména na mládež byl přísný a vyžadoval od nich znalosti katechismu a kázeň. V publikaci *Toleranční patent*, v článku „Společenské podmínky a dosah působení maďarských reformovaných pastorů a učitelů v českých zemích“ autora R. Pražáka, je osobnost faráře Jana Šimona charakterizována následovně:

„Jan Šimon je jednou z nejméně sympatických postav mezi maďarskými reformovanými kazateli v českých zemích svým denunciantstvím, jímž stíhal nejen pokrokové smýšlení svých kolegů, ale i nepatrné provinění věřících proti církevní kázni. Vyhrožoval věřícím udáním u krajského hejtmana proto, že četli podle zvyku tajných evangelíků v době temna před bohoslužbami z postily, což bylo podle ritu reformované církve vyhrazeno kazateli.“

Když císařské dekrety dávaly od r. 1807 evangelickým farářům moc oznámiti vrchnostenským úřadům k potrestání osoby, které zanedbávaly náboženské povinnosti, což bylo předtím výsadou katolických farářů, využíval toho Šimon i ve velmi malicherných záležitostech.“

V disertační práci Sixtuse Bolom-Kotari *Michael Blažek, superintendent moravský a protestantská společnost pozdního osvícenství* je uvedeno:

„V dějinách jednotlivých církevních sborů jsou zachyceny i případy, kdy se pastor sblížil s místními elitami i za cenu, že se tím vzdálil svému sboru. Taková situace částečně nastala v případě kalvínského pastora Jana Šimona, který působil ve sboru v Kloboukách u Brna. „[...] faráři Šimonovi, jenž dostával anonymní dopisy, zahořklo srdce a ztratil lásku k lidu, mezi kterým pracoval. Počal jednati bezohledně s údy sboru a dovolával se i pomoci úřadů proti nim, když se cítil dotčen na své cti! [...] U vrchnosti byl farář Šimon velice oblíben a nemáme za celého působení jeho příkladu, že by úřady proti němu něco podnikly, co by svědčilo o jejich nepřizní.“

Ve stejné práci Matěj Krčál, vikář sboru, vzpomíná:

„V době epidemie cholery zuřící v klobouckém sboru a okolí starý farář Šimon, příliš bázliv, ztratil udatnost, ponechal všecko na mně, sám se ve fáře zavřel se svou paní, odkazoval lid na mě a já po osm neděl ve dne v noci jezdil po pohřbech, až sem jich 87 na cholery zemřelých byl pochoval... Nechci zde popisovati tu tvrdost a necitedlnost, jakou starý pán z návodu a klevet staré paní prováděli, a mně a dobrému lidu jen žal působili.“

Vzpomínka se však týká již zhruba sedmdesátiletého kazatele, v jehož stáří se stinné povahové stránky projevovaly otevřeněji. I jeho odpůrci mu přiznávali organizační schopnosti, působící vítaný pokrok v duchovenské správě a úspěšnou přátelskou taktiku vůči vrchnosti, která mu umožňovala dobře vycházet s úřady.

Roku 1830 si koupil Jan Šimon v Kloboukách dům s lisem od Josefa Petříčka a přestavěl si jej na obytný dům č. 394 (dnes budova Betléma). Zde bydlel až do konce života s manželkou a dětmi.

Krátce před smrtí 31. prosince 1839 jej postoupil svému příteli Janu Odstrčilovi a jeho manželce Františce, kteří zde následně bydleli až do své smrti.

Poněvadž farář Šimon stárl a již nestačil na tak velký sbor, žádal, aby byl v Kloboukách ustanoven vikář. Od roku 1831 se zde střídalo pět vikářů. Farář Jan Šimon zemřel 14. března 1840 ve věku 79 let, pohřeb vykonal nosislavský farář Vilém Kún a tehdejší kloboucký vikář Josef Štorch. Jan Šimon byl pochován na klobouckém hřbitově, jeho hrob však není znám, pravděpodobně odpočívá v hrobu s Josefem Totuškem. Odešel v něm sboru muž s velkou energií a dobrý organizátor. I když se ve stáří u něj projevil stinné stránky jeho povahy – nedůtklivost, nepřístupnost a nelaskavost –, ustupují do pozadí před vším, co po sobě klobouckému evangelickému sboru zanechal.

Vikáři v době působení faráře Jana Šimona:

Matěj Krčál se narodil roku 1807 v Miroslavi, jeho rodiče se přestěhovali do Klobouk, kde Matěj devět let navštěvoval školu. Po studiích v Bratislavě a ve Vídni se roku 1831 vrátil do Klobouk, kde rok působil jako vikář, roku 1832 byl ordinován na faráře v Jimramově. Zemřel roku 1866. V Kloboukách působil v letech 1831–1832.

Josef Fišer se narodil roku 1809 v Dlouhé Třeboni, rok působil jako vikář v Kloboukách, v letech 1843–1857 byl farářem ve Sloupnici, zemřel roku 1857. V Kloboukách působil v letech 1833–1834.

Josef Kubík působil v letech 1839–1853 jako farář v Prusinovicích. Poté přestoupil ke katolické církvi. V Kloboukách působil v letech 1834–1838.

Fabián Hronek působil před příchodem do Klobouk jako farář v Prusinovicích (roku 1830), v Hradišti (1832–1834), na Vsetíně (1836–1838). V Kloboukách působil v letech 1838–1839.

Josef Štorch se narodil roku 1812 v Rovečném, po vikariátu v Kloboukách nastoupil místo faráře v Libštátě (1844–1853), poté odešel do Bedřichova Hradce v Pruském Slezku. Zemřel roku 1896. V Kloboukách působil v letech 1839–1840.

Třicet let plavby BETLÉMA

Vážení čtenáři, dovoluji mi, abych si 30. výročí otevření Domova Betlém v Kloboukách u Brna a tím i praktické zahájení činnosti střediska Diakonie BETLÉM připomněl velmi osobně. Byl jsem totiž z Boží milosti u toho. Patřím k původní posádce lodi, dá-li se to tak říci. Tehdy nám jako kapitán velel zakladatel Leoš Princ, po boku s vlasatým pirátem na vozíčku Vaškem Růžičkou. Jako admirál ve funkci předsedy představenstva stál na velitelském můstku BETLÉMA také evangelický farář Jiří Gruber. A i když se názvy funkcí a kompetence měnily, věrný admirál Jiří Gruber nám pomáhá vést BETLÉM bezpečnými vodami až dodnes. Dvě současné obyvatelky Domova Betlém patří rovněž mezi původní posádku lodi: Marie Doležalová a Zdenka Nagyová. A do betlémské lodi nastoupily dříve než já...

Stručná historie Betléma říká, že vše začalo 8. prosince 1990 slavnostním otevřením Domova Betlém. Ve skutečnosti vše začalo o několik let dříve... Idea komunity, v níž by spolu žili lidé s postižením a lidé zdraví, se zrodila v hlavě a srdci zakladatele Leoše Princla poté, co si vyzvedl z nemocnice v Mostě těžce tělesně handicapovaného Václava Růžičku. Vzal ho k sobě do Prahy a začal se o něj starat nejlépe, jak uměl. V dobách vrcholícího „reálného socialismu“ to byl opravdu odvážný počin.

Leoš Princ a Václav Růžička

Na Leoše a Vaška se brzy navázali další lidé s postižením a lidé zdraví – ochotní pomáhat. Společně jezdili na rekreace pořádané Církví bratrskou v severočeském Rybníšti a hledali dům, ve kterém by část této party mohla společně žít a bydlet.

Petr Hejl, Zdenička Nagyová,
Maruška Doležalová

Když to nevyšlo s budovou zájezdního hostince Betlém u Leošova rodiště v Žírči, hledalo se dál. Až došlo k onomu podivuhodnému spojení s evangelickým sborem v Kloboukách u Brna, který měl ve vlastnictví Odstrčilovu vilu, v níž se Leošova a Vaškova myšlenka Betléma mohla uskutečnit. Nejdříve však bylo potřeba provést generální opravu vily i přilehlého areálu, kterou jako stavbyvedoucí vedl bratr Jan Sláma (měl jsem velikou radost, že jsme se mohli na počátku září potkat na koncertu Hradišťanu k 30. výročí BETLÉMA a on si mohl alespoň zvenčí prohlédnout letos dokončenou a již zabydlenou budovu nového Domova Betlém).

V březnu 1990 oficiálně vzniklo středisko Diakonie BETLÉM jako účelové zařízení Brněnského seniorátu Českobratrské církve evangelické. Na podzim téhož roku se Leoš, jeho žena Monika, Vašek Růžička a Maruška se Zdeničkou se svými pečovateli nastěhovali do tehdy prázdného bytu na evangelické faře v Kloboukách. Popravdě nejen do bytu, ale také na půdu. Tam jsem také spal, když jsem do Klobouk přijel úspěšně složit týdenní „přijímací zkoušku“. Vedle mne na trámech byly pečlivě rozloženy účetní doklady za pořizovaný nábytek a další výdaje, které pečlivě shromažďovala a účtovala Daniela Šromová. Vedle pečování o Zdeničku a účetnictví měla také dar vést a na kytaru doprovázet zpívané chvály Pánu Bohu.

Začátkem prosince se všichni zakladatelé mohli z fary přestěhovat do Betléma, který byl otevřen na slavnostní bohoslužbě 8. prosince 1990. Loď konečně vyplula... Já jsem na ni nastoupil 30. prosince a začal pracovat jako plavčík – pečovatel. Do Betléma pak nastoupili i další handicapovaní obyvatelé: Květa Stavínová, Pavel Cíl, Slávek Novotný, Blaženka Miklíková a další.

Kromě společného života a práce jsme po večerech luštili fazole, četli příběhy o sv. Františkovi nebo texty zakladatele komunit Archa Jeana Vaniéra a chválili Boha písněmi a modlili se. Aj, to byly pěkné a Duchem naplněné chvíle... Náš milý Volkswagen LT28 (dar z Holandska) nás vozil na tábory pod stanem, na francouzskou Riviéru i do švýcarských Alp. V dubnu 1996 mi Leoš oficiálně předal kormidlo a kapitánskou šerpu. A plulo se dál.

Dávno by však loď BETLÉM narazila na útes, kdyby nebylo moudrého nebeského Lodivoda a nových a nových členů posádky, kteří statečně nahrazovali ty, kteří odešli. Mezi nimi jsem potkal i svou milou ženu Petru. A postupně přibývaly i další lodě – nová pracoviště a sociální služby v Morkůvkách, Brumovicích a nejnověji v Hustopečích. A na nich noví pasažéři, plavčíci, námořníci i důstojníci. Středisko Diakonie BETLÉM dnes tvoří flotilu – Betlém, Narnie, Arkénie, Mirandie, STC Radost. Buď za to Bohu díky! A dá-li Bůh, přibudou i další nové lodě...

Petr Hejl

sestra Bedřichová vaří
oběd pro brigádníky

brigádníci při společném obědě na faře

první členové
komunity v Betlémě

Odstrčilova vila – vlajková loď betlémské flotily

(podle textu Jiřího Grubera zpracovala Jana Lexová)

Odstrčilova vila sloužila od roku 1990 celých třicet let jako původní Domov Betlém. Jak se to ale stalo? Odstrčilova vila v Kloboukách u Brna byla postavena manžely Ludvíkem a Adolfínou Odstrčilovými. v letech 1925–1926 jako jejich rodinné letní sídlo.

Přesto již v roce 1929 zakládají nadaci, do níž vkládají své pozemky v Kloboukách u Brna, dále krásnou secesní vilu, jistou finanční částku a také část výnosů ze zisku Naftových dolů Nesytno. Ve vile měl být vybudován výchovný ústav pro dcery evangelických farářů. Než bylo možné myšlenku nadace uskutečnit, přišla válka a únorový převrat. V padesátých letech byla nadace zrušena a její majetek připadl státu.

Při znárodnění se však zapomělo zanést tyto změny do pozemkové knihy, což se v budoucnu ukázalo jako zásadní pro vznik Domova Betlém. Odstrčilova vila ale naštěstí vždy sloužila veřejně prospěšným sociálním aktivitám. Nejdříve zde byla mateřská škola, později až do roku 1984 malý dětský domov.

Po jeho uzavření vila sloužila jako sklad jedné firmy a víceméně chátrala.

V roce 1986 byl farář klobouckého evangelického sboru Jiří Gruber pozván na tehdejší Městský národní výbor v Kloboukách, kde mu bylo sděleno, že Odstrčilova vila stále patří církvi a město o ni má zájem a nejlepší by bylo, kdyby sbor vilu městu daroval. Město ji chtělo dále výhodně prodat firmě, která zde chtěla zřídit školící středisko pro své pracovníky. O tom, jak naložit s vilou, jednalo dle církevních řádů Sborové shromáždění klobouckého sboru 15. března 1987. Na návrh tehdejšího kurátora Blahoslava Dostála členové sboru odhlasovali usnesení, v žádném případě vilu neprodávat, protože ji sbor dostal darem a neměl by se jí jen tak snadno vzdát.

Vzápětí začali představitelé sboru jednat s firmou o dlouhodobém pronájmu přímo. Podpis smlouvy byl téměř na spadnutí, ale stále se ozývaly hlasy, zda by nebylo lepší využít objekt k církevním účelům.

Je zde namístě připomenout, že to bylo v době, kdy církev nesměla vykonávat jinou než náboženskou aktivitu. Přesto se již zdálo, že v brzké době bude možné v menší míře vykonávat nějakou sociální činnost.

Na jaře roku 1989 se podařilo pro tuto myšlenku získat i představitele brněnského seniorátu Českobratrské církve evangelické a po jisté době navázat kontakt s Leošem Princlem z Prahy, který již v té době žil ve svém bytě s tělesně postiženým přítelem Vaškem Růžičkou, kterému pomáhal překonat jeho handicap. Leoš s Vaškem uvažovali o založení křesťanské komunity lidí se zdravotním postižením a jejich pečovateli a pro tento účel hledali místo.

Protože sbor sám o sobě nemohl v tehdejší době takový projekt uskutečnit, přenechal dohodou ze dne 10. 1. 1989 Odstrčilovu vilu a přilehlé pozemky seniorátnímu výboru Brněnského seniorátu ČCE, který pod vedením faráře Miroslava Rozbořila vznik BETLÉMA, nového střediska církevní sociální práce, odvážně zastřešil. Pod záštitou seniorátního výboru začala během roku 1989 generální rekonstrukce Odstrčilovy vily, kterou jako stavbyvedoucí vedl ing. Jan Sláma. Za významné finanční pomoci přátel ze zahraničí a díky práci mnoha dobrovolníků byla tato rekonstrukce na přelomu listopadu a prosince 1990 dokončena.

V neděli 8. prosince 1990 byl BETLÉM při slavnostních bohoslužbách otevřen a přijal pod svou střechu první trvalé obyvatele s těžkým tělesným postižením i jejich asistenty. Byl tak asi vůbec prvním nestátním zařízením poskytujícím stálou (rezidenční) péči o handicapované lidi v tehdejší ČSFR.

Od 1. prosince 1991 se pak BETLÉM stal jedním z prvních středisek Diakonie ČCE s právní subjektivitou. Tím však historie střediska zdaleka nekončí, během dalších let vznikly postupně další služby – Stacionář Narnie v Morkůvkách, chráněné bydlení Arkénie a Mirandie v Brumovicích, sociálně terapeutické dílny Radost v Brumovicích a Hustopečích. Zatím poslední a největší investiční akcí střediska je vybudování novostavby Domova Betlém v Kloboukách u Brna, do které se přestěhovali obyvatelé Odstrčilovy vily v červenci roku 2020.

Realizace projektu „Rekonstrukce zázemí odlehčovací služby v Kloboukách u Brna“ umožní některým místním občanům opět po mnoha letech navštěvovat Odstrčilovu vilu.

V padesátých až šedesátých letech ji mnozí navštěvovali coby mateřskou školu a nyní ji možná využijí jako klienti odlehčovacích služeb.